

פרק 74

מ"ע, הסלמת עימותים, חלק ט'

הארי עשה צעד קדימה, ואז עוד אחד, עד שתחושת אי-נוחות החלה לפעם בו, אי-שקט בעצביו.

הוא לא אמר דבר, לא הרים יד; תחושת אי-הנוחות המפעמת תאמר זאת בשבילו.

מאחורי דלת המשרד הסגורה בקעה לחישה, חודרת את הדלת כאילו לא הייתה שם.

"אלה לא שעות הקבלה שלי," אמרה הלחישה הקרה, "ואין זו שעת הפגישה שלנו. אני מוריד לך עשר נקודות קווירל, ותגיד תודה שזה הכל."

הארי נותר רגוע. המעבר באזקבאן כייל מחדש את סקאלת ההפרעות הרגשיות שלו; ולאבד נקודת בית, מה שבעבר היה חמש מתוך עשר, נמצא כיום באזור אפס נקודה שלוש. קולו של הארי נותר שקול כשאמר, "ביצעת תחזית ניתנת לבחינה והיא הופרכה, פרופסור. רק רציתי לציין זאת."

כשהארי פנה ללכת, הוא שמע את הדלת נפתחת מאחוריו, והוא הסתובב בחזרה בהפתעת-מה.

פרופסור קווירל נשען לאחור בביסאו, ראשו נח כנגד המשענת, בעוד פיסת קלף מרחפת מולו. שתי ידיו של המורה להתגוננות מפני כוחות האופל נחו רפויות על השולחן, כאילו משותקות. הוא היה יכול להיות גופה אלמלא תנועת העיניים הכחולות כקרח, הלוך ושוב, הלוך ושוב.

הקלף נעלם והוחלף באחד אחר כה מהר עד שנראה שהחומר רק הבהב.

ואז גם השפתיים נעו. "ומזה," לחשו השפתיים, "אתה מסיק מה, מר פוטר?"

הארי זועזע מהמחזה, אבל קולו נותר יציב כשאמר, "שאנשים רגילים לא תמיד עושים לא כלום, ושהרמיוני גריינג'ר בסכנה גדולה מכיוון בית סלית'רין יותר מכפי שחשבת."

השפתיים התעקלו, מעט. "אז אתה חושב שנכשלתי בתפיסתי את הטבע האנושי. אבל אין זו האפשרות היחידה, ילד. אתה רואה את השנייה?"

הארי קימט את מצחו והביט במורה להתגוננות.

"עייפתי מזה," אמר המורה להתגוננות. "עמוד שם עד שתראה זאת בעצמך, או שתלך." עיניו של המורה להתגוננות חזרו להביט בקלף, כאילו הארי הפסיק להתקיים, סורקות אותו הלוך ושוב.

שש פיסות קלף לאחר מכן הארי ראה זאת, ואמר בקול רם, "אתה חושב שהתחזית שלך הכזיבה משום שהיה גורם כלשהו אחר שלא היה במודל שלך. סיבה כלשהי שבית סלית'רין שונא את הרמיוני גריינג'ר יותר מכפי שהבנת. כמו כשחישובי המסלול של אוראנוס היו שגויים, אבל הבעיה לא הייתה בחוקי ניוטון, אלא בכך שלא ידעו על נפטון -"

הקלף נעלם ולא הוחלף באחר. הראש התרומם ממצבו הרפוי, הביט בהארי ישירות, והקול שבקע היה שקט, אך לא חסר נימה. "אני חושב, ילד," אמר פרופסור קווירל בשקט, אבל במשהו שמתקרב לקול הרגיל שלו, "שאם כל בית סלית'רין היה שונא אותה עד כדי כך, הייתי רואה זאת. אך עם זאת שלושה לוחמים רציניים מהבית הזה עשו משהו במקום לעשות שום דבר, בסיכון ובמחיר לעצמם. איזה כוח היה יכול להניע אותם, או לרצות

בתנועתם?" הנצנוץ הכחול הקפוא של עיניו של המורה להתגוננות פגש בעיניו של הארי. "יד כלשהי בעלת השפעה בתוך סליט'רין, אולי. אז, כיצד היד הזו הייתה מרוויחה מפגיעה בילדה ובתומכיה?"

"אמ... אמר הארי. "זה צריך להיות מישהו שמאויים על ידי הרמיוני איכשהו, או מישהו שיקבל את הקרדיט אם היא תיפגע? אני לא מכיר אף אחד שמתאים לתיאור הזה, אבל מצד שני אני לא מכיר הרבה מסליט'רין מעבר לשנה הראשונה." הארי גם חשב לעצמו שלהסיק קיום של גאון נסתר מתוך התקפה אחת לא צפויה במידה בינונית נראה כמו לא מספיק ראיות כדי לתמוך באי-הסבירות הפריורית של התיאוריה; מצד שני, זה פרופסור קווירל שמעלה את ההיסק...

המורה להתגוננות רק הביט בהארי, עפעפיו מורדים קלות, כאילו בחוסר סבלנות.

"וכן," אמר הארי, "אני כן בטוח שדראקו מאלפוי לא עומד מאחורי זה."

לחישה של אוויר נפלט כמו אנחה. "הוא הבן של לוציוס מאלפוי, אומן לסטנדרטים התובעניים ביותר. מה שראית ממנו, אפילו במה שנראה כמו רגעים של חוסר שליטה בהם המסכה שלו נשמטת ואתה חושב שאתה רואה את האמת מתחת, אפילו זה עשוי להיות חלק מהפנים שהוא בוחר להראות לך."

רק אם דראקו מסוגל להטיל את לחש הפטרונוס כחלק מההצגה. אבל הארי לא אמר זאת, כמובן; תחת זאת הוא פשוט חיך קלות, ואמר, "אז או שבאמת מעולם לא קראת את מחשבתו של דראקו, או שזה מה שאתה רוצה שאחשוב."

השתררה שתיקה. אחת מהידיים התהפכה והחוותה לו לבוא.

הארי נכנס לחדר. הדלת נסגרה מאחוריו.

"אין זה משהו שעליך לומר בקול רם בדיבור אנושי," אמר קולו השקט של פרופסור קווירל. "ביאור-הכרה, על היורש של מאלפוי? אם לוציוס מאלפוי היה מגלה זאת, הוא היה מתנקש בי מיד."

"הוא היה מנסה," אמר הארי. זה היה אמור לזכות אותו בקימוט מזוויות עיניו של פרופסור קווירל, אבל פניו של המורה להתגוננות נותרו ללא תנועה. "אבל סליחה."

כשהמורה להתגוננות דיבר שוב, קולו הפך פעם נוספת ללחישה קרה. "אני מניח שהייתי יכול, וחבל על המתנקש." ראשו נשמט שוב כנגד משענת הכיסא, נטה לצד אחד, עיניו לא פוגשות בשל הארי. "אבל גם כך המשחקים הקטנים הללו בקושי מעניינים אותי. תוסיף ביאור-הכרה, וזה מפסיק להיות משחק."

הארי לא ידע מה לומר. הוא ראה את פרופסור קווירל במצב רוח כועס פעם או פעמיים לפני כן, אבל זה נראה ריק יותר, והארי לא ידע מה לענות. מה מטריד אותך, פרופסור קווירל? הוא לא היה מסוגל לשאול.

"מה כן מעניין אותך?" שאל הארי כמה רגעים לאחר מכן, אחרי שמצא שכיוון תשומת ליבו של פרופסור קווירל לדברים חיוביים נראית כאסטרטגיה בטוחה יותר. הוא לא חשב שציטוט תוצאות ניסיוניות בנוגע לניהול יומן הכרת-תודה כדי לשפר אושר בחיים יתקבל בברכה.

"אומר לך מה לא מעניין אותי," אמרה הלחישה הקפואה. "לבדוק חיבורים שהוכתבו על ידי משרד הקסמים לא מעניין אותי, מר פוטר. אבל לקחתי על עצמי את משרת המורה להתגוננות מפני כוחות האופל, ואבצע את תפקידי עד תום." קלף נוסף הופיע מול ראשו של פרופסור קווירל, ועיניו החלו לסרוק אותו. "לריס בלקה היה

תפקיד בכיר בצבאות שלי לפני המשגה שלה. אציע לה הזדמנות להישאר במקום סילוק אם תאמר לי בדיוק מהם הכוחות שהניעו אותה. ואבהיר לה מה יקרה אם תשקר. אני כן מרשה לעצמי לקרוא פרצופים."

אצבעו של המורה להתגוננות הצביעה מאחורי הארי, לעבר הדלת.

"אבל בין אם טעית בקשר לטבע האנושי, "אמר הארי, "ובין אם ישנו כוח נוסף שפועל בבית סלית'רין - כך או כך, הרמיוני גריינג'ר נמצאת בסכנה גדולה משחזית. בפעם הקודמת היו אלה שלושה לוחמים חזקים, אז מה יקרה אחרי -"

"היא לא רצתה בעזרתך, וגם לא בעזרתך, "אמר קול שקט וקר. "הדאגות שלך לא משעשעות אותי כבעבר, מר פוטר. לך."

איכשהו, אף על פי שהן היו שוות והיא בהחלט לא הייתה האחראית, תמיד הייתה זו הרמיוני שדיברה ראשונה במצבים כאלה.

ארבעת שולחנות הוגוורטס, ארבעת הבתים שאכלו ארוחת בוקר, העיפו מבטים למקום שבו הן, שמונה חברות ח"ק-גש"ם, נאספו בצד.

פרופסור פליטיק גם הוא הביט בהן בחומרה משולחן המורים. הרמיוני לא הביטה לשם, אבל היא הרגישה את מבטו של פרופסור פליטיק בעורפה. *פשוטו כמשמעו*. זה היה ממש מטריד.

"למה אמרת לטרייסי שאתה רוצה לדבר איתנו, מר פוטר?" שאלה הרמיוני, נימת קולה חדה.

"פרופסור קווירל סילק את ריס בלקה מהצבא שלה אתמול בלילה, "אמר הארי פוטר. "ומכל שאר פעילויות ההתגוננות שאחרי שעות הלימודים. האם מישהי מכן רואה את החשיבות שבכך? העלמה גריינגרס? פדמה?"

עיניו של הארי חלפו עליהן, כשהרמיוני החליפה מבט מבולבל עם פדמה, ודפני הנידה בראשה.

"ובכן, "אמר הארי, "לא באמת הייתי מצפה שתבינו. אבל המשמעות היא שאתן בסכנה, ואני לא יודע כמה סכנה. "הילד יישר את כתפיו, מביט ישר לעיניה של הרמיוני. "לא עמדתי לומר את זה, אבל... אני פשוט רוצה להציע לשים אתכן תחת איזו הגנה שאני מסוגל להציע. להבהיר לכולם שכל מי שמתעסק איתכן, מתעסק עם הילד-שנשאר-בחיים."

"הארי!" אמרה הרמיוני בחדות. "אתה יודע שאני לא רוצה -"

"חלקן גם חברות שלי, הרמיוני. "הארי לא הסיר את עיניו משלה. "וזו ההחלטה שלהן, לא שלך. פדמה? אמרת לי שאני לא חייב לך שום חוב על מה שעשיתי, וזה מסוג הדברים שחברה הייתה אומרת."

הרמיוני הסיטה את מבטה מהארי וראתה את פדמה מנידה בראשה.

"לבנדר?" אמר הארי. "נלחמת היטב בצבא שלי, ואני אלחם בעבורך אם תרצי בכך."

"תודה לך, גנרל!" אמרה לבנדר בקול צלול. "כלומר מר פוטר. לא, עם זאת. אני גיבורה וגריפינדורית, ואני יכולה להילחם בעצמי."

השתררה שתיקה.

"פרוואטי?" אמר הארי. "סוזן? חנה? דפני? אני לא מכיר אתכן כל כך טוב, אבל זה משהו שהייתי מציע לכל מי שהיה בא לבקש ממני, אני חושב."

אחת אחרי השנייה, ארבע הבנות האחרות הנידו בראשיהן.

הרמיוני הבינה מה עומד לבוא, אבל היא לא ראתה שום דבר שהיא יכולה לעשות בקשר לזה.

"והחיילת הנאמנה שלי, טרייסי הכאוטית?" שאל הארי פוטר.

"באמת?" התנשמה טרייסי, עיוורת למבטים הדוקרים שהרמיוני וכל שאר הבנות הפנו לעברה. ידיה של טרייסי עלו במיומנות ללחייה, אם כי היא לא ממש הצליחה להסמיק, לא שהרמיוני הצליחה לראות; ועיניה החומות היו פעורות לרווחה, אם כי הן לא נצצו. "אתה תעשה זאת? בשבילי? כלומר - כלומר, כמובן, בהחלט, גנרל כאוס -"

וכך עוד באותו הבוקר הארי פוטר הלך לשולחן גריפינדור, ואז לשולחן סלית'רין, ואמר לשני הבתים שכל מי שיפגע בטרייסי דייוויס, בלי קשר למה שעשתה באותו הזמן, ילמד את המשמעות האמיתית של תוהו, סוף ציטוט.

באיפוק רב, דראקו מאלפוי הצליח להימנע מלדפוק את ראשו בצלחת הטוסט שלו שוב ושוב.

הם לא היו בדיוק מדענים, הבריונים של הוגוורטס.

אבל אפילו הם, דראקו ידע, ירצו לבחון זאת.

החזית לקידום גבורה שוויונית למכשפות לא הכריזה זאת, זה לא נראה כמו דבר שכדאי להכריז. אבל כולן החליטו בשקט (או, במקרה של לבנדר, נכנעו לצעקות של שבע הבנות האחרות) לקחת הפסקה מלהילחם בבריונים לזמן מה, לפחות עד שראשי הבתים שלהן יפסיקו להביט בהן במבטים חדים כל כך, ותלמידים מבוגרים יפסיקו לדחוף את הרמיוני לקירות.

דפני אמרה למיליסנט שהן לוקחות הפסקה.

ולכן דפני הביטה בבלבול מה בפיסת הקלף שהועברה אליה בארוחת הצהריים, עליה נכתב בכתב רועד כל כך עד שכמעט והיה בלתי קריא:

2 בצהריים היום בראש המדרגות שעולות מהספרייה ממש חשוב כולן חייבות להיות שם - מיליסנט

דפני הביטה סביב, אבל היא לא הצליחה לראות את מיליסנט בשום מקום באולם הגדול.

"הודעה מהמודיע שלך?" אמרה הרמיוני, כשדפני סיפרה לה.

"זה מוזר - אני לא -"

"את לא מה?" שאלה דפני, אחרי שהילדה הרייבנקלואית עצרה באמצע המשפט.

גנרל אור-השמש הנידה בראשה ואמרה, "תקשיבי, דפני, אני חושבת שאנחנו צריכות לדעת מאיפה מגיעות ההודעות האלה לפני שנמשיך להישמע להן. תראי מה קרה בפעם הקודמת, איך מישהו היה יכול לדעת איפה שלושת הבריונים האלה יהיו, אלא אם הוא משתף איתם פעולה?"

"אני לא יכולה לומר –" אמרה דפני. "כלומר, אני לא יכולה לומר כלום, אבל אני יודעת מאיפה מגיעות ההודעות, ואני יודעת איך מישהו יכול לדעת."

הרמיוני הביטה בדפני במבט שגרם לילדה הרייבנקלואית, לרגע אחד, להיראות דומה בצורה מפחידה לפרופסור מקגונגל.

"אה הא," אמרה הרמיוני. "ואת יודעת איך סוזן הפכה פתאום לסופרגירל?"

דפני הנידה בראשה, ואמרה, "לא, אבל אני חושבת שיכול להיות שזה ממש חשוב שאם אנחנו מקבלות הודעה שאומרת שאנחנו צריכות להיות איפשהו, כולן צריכות להיות שם." דפני לא ראתה מה קרה עם סוזן, אחרי שדפני ניסתה לסכל את הנבואה בכך שתרחיק את סוזן. אבל סיפרו לה על זה אחרי זה, ועכשיו דפני חששה שהיא...

יכול להיות שהיא...

יכול להיות שהיא שברה משהו...

"אה הא," אמרה הרמיוני, ועשתה שוב מבט מקגונגל.

לא נראה כאילו מישהו יודע איפה זה התחיל, מי התחיל זאת. מי שהיה מנסה לשחזר את הדרך לאחר מכן, לעקוב אחרי זה מילה למילה ומלמול למלמול, כנראה היה מגלה שהדרך מובילה במעגל ענקי.

מישהו נקש על כתפו של פרגרין דריק כשיצא משיעור שיקויים באותו היום.

ג'יימי אסטורגה שמע לחישה באוזנו בארוחת הצהריים.

רוברט ג'סון השלישי גילה פתק מקופל קטן מתחת לצלחת שלו.

קארל סלופר שמע שני גריפינדורים מבוגרים מתלחשים על זה, והם הביטו בו במבטים מלאי משמעות כשחלפו על פניו.

לא נראה כאילו מישהו יודע מהיכן החלה השמועה, או מי היה הראשון שהפיץ אותה, אבל היא נקבה במקום ובשעה, ושהצבע יהיה לבן.

"אני מקווה שכל אחת מכן מבינה את זה," אמרה סוזן בונז. הילדה ההפלפאפית, או יהא אשר יהא הכוח המוזר שהשתלט עליה, אפילו לא העמידה פנים שהיא מתנהגת כרגיל. הילדה עגולת הפנים צעדה במסדרונות בהליכה בטוחה ויציבה. "אם אנחנו מגיעות לשם ויש רק בריון אחד, זה בסדר, אתן יכולות להילחם בו בצורה הרגילה. כוחות העל המסתוריים שלי לא יופעלו אם אין חפים מפשע בסכנה. אבל אם חמישה בריונים מהשנה השביעית קופצים מארון, אתן יודעות מה אתן עושות? נכון, אתן בורחות ונותנות לי להילחם בהם. למצוא מורה זו אפשרות, הדבר החשוב הוא שתברחו כמה שיותר מהר ברגע שאני יוצרת פרצה. בקרב כזה אתן מהוות מעמסה. אתן מטרות אזהרות עליהן אני צריכה לדאוג להגן. אז אתן תברחו מהר ככל שתוכלו ולא תנסו לעשות שום

מעשה גבורה או שבה יעזור לי, ברגע שתצאו ממיטת המרפאה אני אגיע באופן אישי ואכסח לכן את הצורה עד שתחזרו לשם. זה ברור?"

"כן, צייצו רוב הבנות, אם כי במקרה של חנה זה יצא, "כן, גברת סוזן!"

"אל תקראי לי ככה, ירתה סוזן. "ואל תחשבי שלא שמעתי אותך, העלמה בראון! אני מזהירה אותך, יש לי חברים שכותבים מחזות ואם תעשי משהו מפגר, הדורות הבאים יזכרו אותך בתור לבנדר, בת-הערובה המופלאה והטיפשה."

(הרמיוני החלה לתהות לכמה תלמידי הוגוורטס מלבד הארי יש צד אפל מסתורי, והאם היא עלולה לפתח אחד אם תמשיך להסתובב איתם.)

"בסדר, קפטן בונז, אמרה לבנדר בנימה מלאת כבוד לא אופיינית כשפנו מעבר לפנייה נוספת בדרך הקצרה ביותר לספרייה, חולפות דרך מסדרון גדול למדי משובץ בשישה זוגות של דלתות כפולות, שלושה בכל צד. "אני יכולה לשאול האם יש דרך כלשהי שבה אני אוכל להפוך למכשפה כפולה?"

"תירשמי לתוכנית המכינה להילאים בשנה השישית שלך, אמרה סוזן. "זה הדבר הכי קרוב לזה. או, ואם הילאי מפורסם מציע להשגיח על התמחות הקיץ שלך, פשוט תתעלמי מכל מי שאומר לך שהוא השפעה רעה או שאת עומדת למות כמעט בוודאות."

לבנדר הנהנה במרץ. "הבנתי, הבנתי."

(פדמה, שלא הייתה שם בפעם הקודמת, הביטה בסוזן במבטים מאוד ספקניים.)

ואז סוזן עצרה לפתע במקומה ושרביטה עלה והיא אמרה, "פרוטגו מקסימוס!"

זרם של אדרנלין עבר בהרמיוני, היא שלפה מיד את שרביטה והסתובבה -

אבל היא לא הצליחה לראות שום דבר לא כשורה, דרך האובך הכחול החזק שהקיף את כולן בעת.

הבנות האחרות, שנכנסו למבנה כמוה, נראו גם הן מבולבלות.

"סליחה!" אמרה סוזן. "סליחה, בנות. תנו לי רגע לבדוק את המקום הזה. המחשבה על אדם מסוים הזכירה לי הרגע שהמסדרון הזה שאנחנו נמצאות בו עכשיו, עם כל הדלתות האלה, הוא מקום מצוין למארב."

השתרר רגע של שקט.

"עכשיו, אמר קול גברי קשה, שטושטש עד לאלמוניות על ידי זמזום.

ששת זוגות הדלתות נפתחו בטריקה.

גלימות לבנות נעו קדימה, גלימות לבנות שהסתירו הכל, בלי סימני בית, בד לבן מכסה את הפנים מתחת לברדסים. הם צעדו החוצה, והמשיכו לצעוד, מצטופפים במסדרון הגדול במספרים גדולים מכדי שיהיה ניתן לספור אותם בקלות. פחות מחמישים גלימות, כנראה. בהחלט יותר משלושים. כולם כבר מוקפים באובך כחול.

סוזן אמרה כמה מילים רעות מאוד, נוראות כל כך עד שכמעט בכל זמן אחר, הרמיוני הייתה שמה לב.

"ההודעה הזו!" קראה דפני באימה פתאומית. "היא לא הייתה מ-"

"מיליסנט בלסטרוד?" אמר הקול עם הזמזום שלו. "לא, היא לא הייתה. את מבינה, העלמה גרינגרס, אם אותה הילדה שולחת הודעה במערכת הסלית'רינית בכל יום שבו אתן נלחמות בבריון, מהר מאוד מישוהו אחר ישים לב. נערוך איתה שיחה אחרי שנסיים איתך."

"העלמה סוזן," אמרה חנה בקול שרק החל לרעוד, "את יכולה להיות סופר מספיק בשביל -"

שרביטים עלו בידים רבות. אז הופיעה סדרה של הבזקים ירוקים, מטח עצום של לחשים שוברי מגן, שבסופו לא הייתה עוד כיפה כחולה מגוננת סביבם, וסוזן נפלה לברכיה, אוחזת בראשה.

מחסומים של שחור מוצק הופיעו בשני קצות המסדרון. מאחורי הדלתות הכפולות, הרמיוני הצליחה לראות רק כיתות ריקות, מבויים סתומים למדי.

"לא," אמר הקול הגברי עם הזמזום. "היא לא יכולה. למקרה שלא שמתן לב, הכעסתן לא מעט אנשים ואין לנו שום כוונה להפסיד הפעם. בסדר כולם, היכוננו לירות."

השרביטים מסביב להיקף כווננו שוב, נמוך מספיק כך שהאויבים שלהן לא יפגעו זה בזה אם יחטיאו.

ואז קול גברי אחר, עם זמזום דומה, אמר לפתע "הומנום רבליו!"

רגע לאחר מכן היה מטח עצום נוסף של לחשים שוברי מגן וקללות, שנורו מתוך רפלקס על הדמות שהופיעה לפתע, ניתצו את המגינים שהחלו להופיע סביבה כמעט מיד -

ואז, כשהדמות נפלה לרצפה, דממה המומה.

"פרופסור סנייפ?" אמר הקול השני. "הוא זה שהתערב?"

היה זה המורה לשיקויים של הוגוורטס שנח חסר הכרה על רצפת האבן, הגלימות המוכתמות בעפר נעות לרגע אחרון לפני שנחו, ידו מושטת לעבר שרביטו שהתגלגל הרחק לאיטו.

"לא," אמר הקול הגברי הראשון, נשמע פחות בטוח כרגע. ואז הוא התעשת, "לא, זה לא יכול להיות. הוא שמע שאנחנו מפיצים את השמועה, כמובן, והגיע לוודא שאף אחד לא יפשל שוב. נעיר אותו אחר כך ונתנצל והוא יטיל לחש-זיכרון על הילדות כדי שלא יזכרו, הוא מורה אז הוא יכול לעשות זאת. בכל מקרה, אנחנו צריכים לוודא שאנחנו באמת לבד עכשיו. וריטאס אוקולום!"

הוא בטח אמר עוד שני תריסר לחשים, אבל לא הופיעו עוד אנשים בלתי נראים. אחד מהם במיוחד גרם לליבה של הרמיוני לשקוע; היא זיהתה את הלחש כזה שנרשם לצד גלימת ההיעלמות האמיתית, שלא יחשוף את הגלימה, אבל יאמר למטיל האם היא וחפצים נוספים נמצאים בקרבת מקום.

"בנות?" לחשה סוזן. היא החלה להיעמד על רגליה באיטיות, אם כי הרמיוני ראתה אותן מתנדודות ורועדות. "בנות, אני מצטערת על מה שאמרתי מקודם. אם יש לכן מעשה גבורה חכם לנסות, אתן יכולות לעשות אותו."

"או, כן," אמרה טרייסי דייוויס, קולה רועד. "כמעט שכחתי." הילדה הסלית'רינית הרימה את קולה ודיברה.

"היי, כולכם!" צעקה טרייסי דייוויס בקול גבוה ורועד. "היי, אתם מתכוונים לפגוע גם בי?"

"כן, למעשה, " אמר הקול המזמזם של המנהיג. "אנחנו מתכוונים."

"אני נמצאת תחת הגנתו של הארי פוטר, אתה יודע! כל מי שינסה לפגוע בי ילמד את המשמעות האמיתית של תוהו! אז אתם הולכים לתת לי ללכת?" זה היה אמור להישמע מתריס. זה נשמע מבועת.

השתררה שתיקה. חלק מברדסי הגלימות פנו להביט זה בזה, ואז פנו בחזרה אל הבנות.

"המ..." אמר הקול הגברי המזמזם. "המ... לא."

טרייסי דיוויס הכניסה את שרביטה לגלימותיה.

לאט, בתנועות מודגשות, היא הרימה את ידה הימנית גבוה באוויר, והצמידה את האגודל ואת האמה שלה.

"לכי על זה, " אמר הקול.

טרייסי דיוויס נקשה באצבעותיה.

השתררה שתיקה ארוכה ונוראית.

דבר לא קרה.

"כן, טוב, " אמר הקול -

טרייסי אמרה, קולה נשמע אפילו יותר גבוה ורועד, "אקאט'לה, מונדטוס סום." ידה, נמתחת מעלה אפילו יותר, נקשה באצבעותיה בפעם השנייה.

צמרמורת חסרת שם ירדה במורד גבה של הרמיוני, רטט של פחד ובלבול כאילו הרגישה את הרצפה נוטה תחתיה, מאיימת לשמוט אותה לתוך איזו חשכה שנחה מתחת.

"מה היא - " החל קול נשי מזמזם.

פניה של טרייסי נראו חיוורות, מעוותות בפחד, אבל שפתיה נעו, פלטו קול במזמור גבוה, "מברה, ברהורנג, מברה..."

רוח קרה החלה לנשוב בתוך המסדרון, נשימה קרה שליטפה את פניה ונגעה עם קרח בידיהן.

"תירו עליה לספירה שלי!" צעק הקול המוביל. "אחת, שתיים, שלוש!" ואולי ארבעים קולות צעקו לחשים, יוצרים מערך קונצנטרי ענקי של קליעים בוערים שהאירו את המסדרון הרחב חזק יותר מהשמש -

- לרגע קצר, עד שהקליעים פגעו ונעלמו במתומן אדום כהה שהופיע באוויר מסביב לבנות, ונעלם רגע לאחר מכן.

הרמיוני ראתה את זה, ראתה את זה אבל עדיין לא הייתה מסוגלת לדמיין זאת; היא לא הייתה מסוגלת לדמיין לחש מגן כה חזק, לחש שיכול לעמוד בפני צבא.

וקולה של טרייסי המשיך לזמר, קולה נשמע חזק ובטוח יותר, פניה מעוותות כאילו היא מנסה לזכור משהו מאוד במדויק.

"שאפל, דאפל, מאזל, מאף."

פיסטה, וויסטה, מיסטה-כאף."

כעת כל הנוכחים הרגישו זאת, גיבורות ובריונים כאחד, הרגשה של רצון אפל כלשהו שלוחץ עליהם, עקצוץ באוויר בעוד משהו נבנה ונבנה. כל האובכים הכחולים מסביב לגלימות הלבנות, כל לחשי המגן, גוועו בלי ששום קללה נראית לעין נגעה בהם. הבזקי אור נוספים הבליתיו כשעוד לחשים נואשים נורו, אבל הם ביעבעו באוויר כמו להבות שנוגעות במים.

המחסומים השחורים בשני קצוות המסדרון נמוגו כמו עשן תחת הלחץ הגובר, אבל ההתאדות שלהם גילתה שהיציאות חתומות, חסומות על ידי לוחות מתכת כהה שנראתה מוכתמת כאילו בדם; וכשטרייסי זימרה, "למרצ'אנד, לאמנט, למרצ'אנד", אור כחול נורא החל לזהור מאחורי לוחות המתכת וביניהם; וששת זוגות הדלתות נטרקו בבת אחת, בעוד בריונים מבועתים בגלימות לבנות החלו לדפוק עליהן ולשאוג.

ואז ידה של טרייסי חתכה באוויר לשמאלה, והיא קראה "חורנאת!" ואז ידה הצביעה תחתיה ו-"סלאאנת!", מעליה "נורגולת!" ואז לימינה, "טזינצ'י!"

טרייסי עצרה, לוקחת נשימה עמוקה; והרמיוני מצאה את קולה וצעקה, "עצרי! טרייסי, עצרי!"

אבל על פניה של טרייסי היה חיוך מוזר ופראי. היא הרימה את ידה גבוה עוד יותר, ונקשה באצבעותיה בפעם השלישית; וכשדיברה שוב, מתחת לקול הילדה הגבוה שלה הייתה נימה שנשמעה כאילו מקהלה של קולות נמוכים מזמרת יחד איתה.

"אפלה מעבר לאופל, שחורה משחור.

קבורה תחת זרמי הזמן...

מאפלה לאופל, קולך מהדהד בריק,

נעלם מהמוות, נסתר מהחיים."

"מה את עושה?" צווחה פרוואטי, והילדה הגריפינדורית הושיטה יד כאילו למשוך מטה את הסלית'רינית, שהחלה לרחף מעלה באוויר; דפני וסוזן תפסו שתיהן את ידה של פרוואטי באותו הזמן ודפני צעקה, "לא, אנחנו לא יודעות מה יקרה אם הטקס יופרע!"

"מה יקרה אם הוא יושלם?" צרחה הרמיוני, קרובה ככל שהגיעה מעודה לקריסה מוחית מוחלטת.

פניה של סוזן היו לבנות כגיר, והיא לחשה, "אני מצטערת, עין-הזעם..."

וטרייסי המשיכה לדבר, גופה מרחף מעלה מעלה מעל הרצפה, שעה השחור מתבדר בפראות סביבה ברוחות הקרות.

"אתה המכיר את השער, שהינך השער, המפתח ושומר השער:

אני מצווה עליך לפתוח עבורו את הדרך, ולגלות את כוחו בפניי!"

המסדרון צלל לעלטה ודממה מוחלטת, כך שרק טרייסי נראתה ונשמעה, כאילו לא נותר דבר ביקום מלבדה ומלבד האור שהאיר אותה ממקור עלום.

הילדה הבוהקת הרימה את ידה בפעם האחרונה, ובחומרה נוראה, הצמידה את האגודל והאמה שלה.

ובתוך החשכה הרמיוני הביטה בפניה של טרייסי וראתה שענינה של הילדה הסלית'רינית היו ירוקות, בדיוק כמו עיניו של הארי פוטר.

"הארי ג'יימס פוטר - אוואנס-וורס!"

הארי ג'יימס פוטר - אוואנס-וורס!

הארי ג'יימס פוטר - אוואנס-וורס!"

נשמע פיצוח של רעם, ואז -

הארי בחר לאמץ תנוחה נינוחה כשישב בכיסא הנמוך לפני השולחן הגדול של מנהל הוגוורטס: רגל אחת נחה על ברכו, זרועותיו שמוטות לצדדים באגביות. הארי עשה כמיטב יכולתו להתעלם מהרעש של המכשירים הסובבים, על אף שהיה אחד בדיוק מאחוריו שנשמע כמו ינשוף קורא כשמעבירים אותו במנסרת עץ.

"הארי", אמר הקוסם הזקן מאחורי שולחנו, הקול הזקן יציב בעוד העיניים הכחולות מביטות בו מאחורי משקפי חצי-הסתר. המנהל דמבלדור עטה גלימות של סגול חצות; לא שחור רשמי אמיתי, אבל כהה מספיק כך שהיה קרוב מספיק לרצינות קטלנית, כפי שענייני אופנה כאלה מתפרשים בעולם הקוסמים. "האם אתה... אמרתי לך?"

"אינני יכול להכחיש שהשפעה שלי מעורבת", אמר הארי.

הקוסם הזקן הוריד את משקפיו, נשען קדימה להביט בהארי ישירות, עיניים כחולות לירוקות. "אשאל אותך שאלה אחת", אמר המנהל בנימה שקטה. "האם אתה חושב שמה שעשית היום היה - מידתי?"

"הם היו בריונים שהגיעו למסדרון הזה עם כוונה מפורשת לפגוע בהרמיוני גריינג'ר ובשבע ילדות אחרות מהשנה הראשונה", אמר הארי בקול יציב. "אם אני לא צעיר מדי לשיפוט מוסרי, גם הם לא. לא, המנהל, לא הגיע להם למות. אבל כן הגיע להם להיות מופשטים ומודבקים לתקרה."

הקוסם הזקן עטה שוב את משקפיו. בפעם הראשונה, הארי ראה אותו ללא מילים. "מרלין עצמו יהיה לי עד," אמר דמבלדור, "אין לי שמץ של מושג איך להגיב לזה."

"זה די האפקט שכיוונתי אליו", אמר הארי. הוא הרגיש כאילו הוא אמור לשרוק נעימה עליזה, אבל למרבה הצער הוא מעולם לא למד לשרוק בצורה מהימנה.

"אין צורך שאשאל אותך האם אתה מעורב ישירות", אמר המנהל. "רק שלושה קוסמים בהוגוורטס יכולים להיות חזקים מספיק. אני עצמי לא עשיתי זאת. סוורוס הבטיח לי שלא היה מעורב. והשלישי..." המנהל הניד בראשו בייאוש מה. "השאלת למורה להתגוננות מפני כוחות האופל את הגלימה שלך, הארי. אני לא חושב שהיה זה נבון. משום שבעת שהוא יודע שנמלט מגילוי בעזרת לחשים פשוטים, הוא בוודאי יודע שהיא אוצר מוות - אם לא ידע זאת מהמגע הראשון שלה בבשרו."

"פרופסור קווירל כבר הסיק שברשותי גלימת היעלמות", אמר הארי, "וכמו שאני מכיר אותו, הוא בטח ניחש שהיא אוצר מוות. אבל במקרה הזה, המנהל, האמת היא שפרופסור קווירל היה מתחת לאחת מהגלימות הלבנות מסתירות הפנים הללו."

השתררה שתיקה נוספת.

"כמה מתוחכם", אמר המנהל. הוא נשען לאחור בכיסאו המהודר ונאנח. "דיברתי עם המורה להתגוננות. ממש לפניך, למעשה. לא ידעתי בדיוק מה לומר. אמרתי לו שאין זו המדיניות המקובלת בהוגוורטס להתמודדות עם הפרות משמעת במסדרונות, ושאני לא מרגיש שהיה זה הולם למורה בהוגוורטס לעשות מה שעשה."

"ומה פרופסור קווירל ענה על זה?" שאל הארי, שלא התרשם מהמדיניות הנוכחית של הוגוורטס להתמודדות עם הפרות משמעת במסדרונות.

המנהל עטה הבעה של וויתור. "הוא אמר: פטר אותי."

איכשהו הארי הצליח לא להריע בקול רם.

המנהל קימט את מצחו. "אבל למה הוא עשה זאת, הארי?"

"משום שפרופסור קווירל לא אוהב בריונים וביקשתי בנימוס", אמר הארי. והוא היה משועמם וחשבתי שזה עשוי לעודד אותו. "זה או שזה חלק ממזימה עמוקה ביותר."

המנהל קם משולחנו והחל לצעוד הלך ושוב לפני מתלה הכובעים עליו נתלו מצנפת המיון ונעלי הבית האדומות. "הארי, אתה לא מרגיש שכל העניין הפך..."

"מדהים?" הציע הארי.

"מוגזם לחלוטין יתאר זאת טוב יותר", אמר דמבלדור. "אני לא בטוח שהייתה תקופה בכל ההיסטוריה של בית הספר הזה שהמצב היה כל כך, כל כך... אפילו אין לי מילה בשביל זה, הארי, משום שהמצב מעולם לא היה כזה, ולכן איש מעולם לא נאלץ להמציא לכך מילה."

הארי היה מנסה להמציא מילים כדי להביע עד כמה הוא מוחמא, אם לא היה עסוק בלהשתנק מצחוק.

המנהל הביט בו ברצינות תהומית. "הארי, אתה מבין מדוע אני רואה את האירועים הללו כמדאיגים?"

"בכנות?" אמר הארי, "לא, לא ממש. כלומר, כמובן שפרופסור מקגונגל תתנגד לכל מה שמפר את החדגוניות האפרורית של חווית בית הספר הוגוורטס. אבל מצד שני פרופסור מקגונגל לא הייתה מעלה באש תרנגול."

הקווים העמיקו על פניו המקומטות של דמבלדור. "זה לא מה שמטריד אותי, הארי", אמר המנהל בשקט. "קרב שלם התרחש במסדרונות הללו!"

"המנהל", אמר הארי, מנסה לשמור על קולו מכבד וזהיר, "פרופסור קווירל ואני לא בחרנו שהקרב הזה יתרחש. הבריונים עשו את זה. אנחנו רק החלטנו שצד האור ינצח. אני יודע שיש זמנים שבהם גבולות המוסריות לא ברורים, אבל במקרה הזה הקו המפריד בין הנבלים לגיבורות היה בגובה של עשרים מטר וסומן באותיות של קידוש לבנה. ההתערבות שלנו הייתה אומנם מוזרה, אבל בהחלט לא שגויה -"

דמבלדור הלך בחזרה אל שולחנו, התיישב בכיסא המרופד בחבטה עמומה וכיסה את פניו בידיו.

"אני מפספס פה משהו?" שאל הארי. "חשבתי שתהיה בצד שלנו בסתר, המנהל. זה היה הדבר הגריפינדורי לעשות. התאומים לבית וויזלי היו מאשרים, פוקס היה מאשר -" הארי העיף מבט לעבר מעמד הזהב, אבל הוא היה ריק; או שלעוף-החול היו דברים חשובים יותר לעשות, או שהמנהל לא הזמין אותו לפגישה של היום.

"זו", אמר המנהל בקול זקן ועייף ומעומעם מעט, "בדיוק הבעיה. ישנה סיבה שבגללה גיבורים צעירים ואמיצים לא מנהלים בתי ספר."

"בסדר", אמר הארי. הוא לא הצליח לשמור על קולו חף לגמרי מספקנות. "מה אני מפספס הפעם?"

הקוסם הזקן הרים את ראשו, פניו רציניות כעת, ורגועות יותר. "הקשב, הארי", אמר דמבלדור, "שמע לי היטב; משום שעל כל אלה שברשותם כוח ללמוד זאת בבוא העת. ישנם דברים באמת פשוטים בעולם. אם תרים אבן ותפיל אותה שוב, הארץ לא תהיה כבדה יותר בשל כך, הכוכבים לא יזועו ממסלוליהם. אני אומר זאת, הארי, כדי שתדע שאני לא מעמיד פני חכם, כשאני אומר לך שאף על פי שישנם דברים פשוטים, אחרים הם מורכבים. ישנם מעשי קסם גדולים שמותירים חותם על העולם, וחותם על אלה שמטילים אותם, בשונה מלחשים פשוטים. מעשי הקסם הללו דורשים היסוס, שקילת השלכות, רגע לשקול את משמעות החותם שלהם. אך עם זאת הקסמים המורכבים ביותר הידועים לי פשוטים יותר מהנשמה הפשוטה ביותר. אנשים, הארי, אנשים תמיד נושאים חותם, של מה שעשו ושל מה שנעשה להם. האם אתה מבין, אם כך, שלומר 'הנה הקו בין גיבור ונבל!', אין זה מספיק כדי לדעת שמה שעשית היה נכון?"

"המנהל", אמר הארי בקול שקול, "אין זו החלטה שקיבלתי באקראי. לא, אני לא יודע מה בדיוק תהיה ההשפעה על כל אחד מהבריונים שהיו שם. אבל אם תמיד הייתי מחכה למידע מושלם לפני שאפעל, לעולם לא הייתי עושה דבר. כשזה נוגע להתפתחות הפסיכולוגית העתידית של, נגיד, פרגרין דריק, להכות שמונה ילדות משנה ראשונה כנראה לא היה עושה לו טוב. וזה לא היה מספיק פשוט לעצור אותם בשקט ובמהירות, משום שהם פשוט היו מנסים שוב מאוחר יותר; הם היו מוכרחים לראות שישנו כוח מגן שראוי לפחד ממנו." קולו של הארי נותר שקול. "אבל כמובן, משום שאני כן מהטובים, לא רציתי לפצוע אותם לצמיתות או אפילו לגרום כאב; אך עם זאת העונש חייב היה להיות מספיק כדי להעיק על מחשבתו של כל מי שיחשוב לנסות זאת שוב. אז, לאחר ששקלתי את התוצאות הצפויות במיטב יכולתי באמצעות האינטלקט הרציונלי החסום שלי, החלטתי שהדבר החכם ביותר יהיה להפשיט את הבריונים ולהדביק אותם לתקרה."

הגיבור הצעיר הביט ישירות בעיניו של הקוסם הזקן, עיניים ירוקות לא ממצמצות נעולות מול הכוחות מאחורי המשקפיים.

ומשום שלא הייתי שם ולא עשיתי שום דבר באופן אישי, אין שום דרך חוקית להעניש אותי במסגרת כללי בית הספר של הוגוורטס; היחיד שפעל היה פרופסור קווירל, והוא חסין. ולשבור את הכללים כדי להעניש אותי לא יהיה הדבר החכם לעשות לגיבור שאתה מטפח להילחם בלורד וולדמורט... הפעם הארי באמת ניסה לחשוב על כל ההשלכות מראש, לפני שהציע את ההצעה לפרופסור קווירל; ולשם שינוי המורה להתגוננות לא קרא לו שוטה, אלא חיך באיטיות והחל לצחוק.

"אני מבין את כוונותיך, הארי", אמר הקוסם הזקן. "אתה חושב שלימדת לקח את הבריונים של הוגוורטס. אבל אם פרגרין דריק היה מסוגל ללמוד את הלקח הזה, הוא לא היה פרגרין דריק. הוא פשוט יראה את מה שעשית כהתגרות נוספת - זה לא הוגן, זה לא צודק, אבל כך הם הדברים." הקוסם הזקן עצם את עיניו, כאילו בכאב קצר, ואז פקח אותן שוב. "הארי, האמת הכואבת ביותר שכל גיבור צריך ללמוד היא שהצדק לא יכול לנצח בכל קרב, אסור שינצח בכל קרב. כל זה התחיל כשהעלמה גריינג'ר נלחמה בשלושה אויבים מבוגרים וניצחה. אם הייתה מסתפקת בזה, הדי המעשה שלה היו גוועים בבוא הזמן. תחת זאת היא אספה את חברותיה ללימודים והרימה את שרביטה בקריאת תיגר לפרגרין דריק ולבני מינו; ובני מינו אינם יכולים שלא להרים את שרביטהם שלהם בתשובה. אז ג'יימי אסטורגה הלך לחפש אותה, ובמהלך הדברים הטבעי הוא היה מביס אותה; היה זה יום עצוב, אבל זה היה נגמר בכך. אין מספיק קסם בשמונה מכשפות בשנה הראשונה להביס אויב כזה. אבל לא

היית מוכן לקבל זאת, הארי, לא היית מוכן לתת לעלמה גריינג'ר ללמוד את הלקחים שלה; ולכן שלחת את המורה להתגוננות להשגיח עליהן, בלתי נראה, ולחדור את המגנים של אסטורגה כשדפני גרינגרס היכתה בו – מה? חשב הארי.

הקוסם הזקן המשיך לדבר. "בכל פעם שהתערבת, הארי, גרמת לעניינים להסלים עוד ועוד. תוך זמן קצר העלמה גריינג'ר ניצבה מול רוברט ג'סון עצמו, בן של אוכל מוות, עם שני בני ברית חזקים לצידו. היה זה כואב מאוד לעלמה גריינג'ר אם הייתה מפסידה בקרב הזה. אך פעם נוספת הרצון שלך וידו של קווירינוס, שנראתה בגלוי יותר הפעם, הובילו לניצחונה."

הארי עדיין נאבק במחשבה של המורה להתגוננות משגיח על ח"ק-גש"ם, בלתי נראה, שומר על הגיבורות מכל פגע.

"וכן," סיים הקוסם הזקן, "כך הגענו להיום, הארי, לארבעים וארבעה תלמידים תוקפים שמונה מכשפות מהשנה הראשונה. קרב שלם במסדרונות הללו! אני יודע שלא זו הייתה כוונתך, אבל אתה מוכרח לקבל מידה כלשהי של אחריות. דברים כאלה לא קרו לפני שהגעת לבית הספר הזה, ולא בכל עשרות שנותיי בהוגוורטס; לא כשהיית תלמיד ולא כשהיית מורה."

"תודה רבה," אמר הארי בשוויון נפש. "אם כי אני חושב שלפרופסור קווירל מגיע יותר קרדיט מאשר לי."

העיניים הכחולות התרחבו. "הארי..."

"הבריונים האלה תקפו קורבנות הרבה לפני השנה," אמר הארי. על אף מיטב המאמצים שלו, קולו החל לטפס. "אבל לא נראה כאילו מישהו לימד את התלמידים שמותר להם להילחם במזרה. אני יודע שהרבה יותר קשה להתעלם מקרב דו-צדדי מאשר מקורבנות חסרי אונים שחוטפים קללות או כמעט נדחפים מחלונות, אבל זה לא בדיוק גרוע יותר, נכון? הלוואי שהייתי קורא יותר מכתביו של גודריק גריפינדור כדי לצטט אותו, בטח יש שם משהו על זה. קרב גלוי הוא אולי רועש יותר מאשר קורבנות סובלים בשקט, אולי קשה יותר להעמיד פנים שכלום לא קורה, אבל התוצאה הסופית טובה יותר –"

"לא, היא לא," אמר דמבלדור. "היא לא, הארי. תמיד להילחם באופל, לעולם לא לתת לרוע לחלוף ללא אתגר – אין זו גבורה, זו גאווה לשמה. אפילו גודריק גריפינדור לא חשב שכל מלחמה שווה שילחמו אותה, על אף שעבר את כל חייו מקרב אחד לאחר." קולו של הקוסם הזקן נעשה שקט יותר. "למען האמת, הארי, המילים שאתה אומר – הן לא מרושעות. לא, לא מרושעות, אך עם זאת הן מפחידות אותי. אתה שיום אחד עשוי לאחוז בכוח רב, בקסם, על חבריך הקוסמים. ואם, ביום הזה, תחשוב שלעולם אין לתת לרוע לחלוף בלי אתגר – כעת נימה אמיתית של דאגה נכנסה לקולו של המנהל. "העולם נעשה שביר יותר מאז העידן בו קמה הוגוורטס; אני חושש שהוא לא יכול לעמוד בזעם של עוד גודריק גריפינדור. והוא איחר לזעום ממך." הקוסם הזקן הניד בראשו. "אתה להוט מדי להילחם, הארי. הרבה יותר מדי להוט, והוגוורטס עצמו נעשה מקום אלים יותר סביבך."

"טוב," אמר הארי בזהירות, אחרי ששקל את מילותיו. "אני לא יודע אם זה יעזור, אבל אני חושב שאתה מקבל רושם לא נכון של הקטע שלי. אני גם לא אוהב לחימה אמיתית. זה מפחיד, ואלים, ומישהו עלול להיפגע. אבל אני לא נלחמתי היום, המנהל."

המנהל קימט את מצחו. "שלחת את המורה להתגוננות במקומך –"

"גם פרופסור קווירל לא נלחם היום," אמר הארי ברוגע. "לא היה שם מישהו חזק מספיק להילחם בו. מה שקרה היום לא היה לחימה, זה היה ניצחון."

עבר זמן מה עד שהקוסם הזקן דיבר. "יכול להיות," אמר המנהל, "אבל כל העימותים הללו חייבים להיפסק. אני יכול לשמוע את המאמץ באוויר, ובכל אחת מההתנגשויות הללו הוא מתגבר. כל זה חייב להסתיים, בקרוב ובצורה חד משמעית; אסור לך לעמוד בדרכו של הסיום הזה."

הקוסם הזקן החווה לעבר דלת האלון הגדולה של משרדו, והארי עזב.

הארי הרגיש הפתעה מסוימת כשעבר בין הגרגולים האפורים הענקיים שפינו לו דרך וראה את קווירינוס קווירל שמוט כנגד אבן קיר המסדרון, חוט עבה של רוק נוטף מפיו הפעור אל גלימות המורה שלו, בדיוק באותה התנוחה בה היה לפני שהארי עלה למשרד המנהל.

הארי המתין, אבל הגבר השמוט לא קם; ולאחר שניות ארוכות ולא נעימות, הארי החל ללכת במורד המסדרון.

"מר פוטר?" נשמעה קריאה שקטה, אחרי שהארי פנה בשתי פניות; קול שקט שהתפשט בצורה לא טבעית במסדרונות.

כשהארי חזר הוא מצא את פרופסור קווירל עדיין שמוט כנגד הקיר, אבל העיניים החיוורות הביטו בו כעת בתבונה חריפה.

אני מתנצל שעייפתי אותך -

לא היה זה משהו שהארי יכול לומר. הוא הבחין בקורלציה שבין המאמץ שהשקיע פרופסור קווירל ובין הזמן שהשקיע ב-'מנוחה'. אבל הארי הסיק שאם המאמץ יהיה מכאיב או מזיק מדי, פרופסור קווירל בוודאי פשוט היה אומר לא. כעת הארי תהה האם ההיסק הזה היה נכון, ואם לא, איך להתנצל...

המורה להתגוננות מפני כוחות האופל דיבר בקול שקט, שאר גופו לא זע. "כיצד עברה פגישתך עם המנהל, מר פוטר?"

"אני לא בטוח," אמר הארי. "לא איך שחזיתי. נראה שהוא מאמין שהאור צריך להפסיד הרבה יותר ממה שהייתי חושב שנבון. בנוסף אני לא בטוח שהוא מבין את ההבדל בין לנסות להילחם ולנסות לנצח. זה מסביר הרבה, למעשה..." הארי לא קרא הרבה על מלחמת הקוסמים, אבל הוא קרא מספיק כדי לדעת שהחבר'ה הטובים כן ידעו לא רע מיהם אוכלי המוות הגרועים ביותר, והם לא פשוט שלחו להם רימוני-יד בדואר ינשופים תוך חמש דקות.

צחוק רך בקע מהשפתיים החיוורות. "דמבלדור לא מבין את ההנאה שבניצחון, כמו שהוא לא מבין את ההנאה מהמשחק. אמור לי, מר פוטר. האם הצעת את התוכנית הקטנה הזו במטרה המכוונת להפיג את השעמום שלי?"

"זה היה בין המניעים הרבים שלי," אמר הארי, משום שאינסטינקט כלשהו הזהיר אותו שהוא לא יכול פשוט לומר כן.

"אתה יודע," אמר המורה להתגוננות בנימה מהרהרת, "ישנם כאלה שניסו לרכך את מצבי הרוח הקודרים שלי, וישנם כאלה ששיפרו את יומי, אבל אתה הראשון שהצליח לעשות זאת בכוונה?" המורה להתגוננות התיישר

בתנועה שנראתה כאילו היא מסתמכת על קסם כמו על שרירים; והמורה להתגוננות החל להתרחק מבלי להביט לעבר הארי. רק תנועה קטנה באצבע אחת ציינה להארי שעליו לבוא בעקבותיו.

"נהניתי במיוחד מהמזמור שחיברת לעלמה דייוויס," אמר פרופסור קווירל לאחר שהלכו מרחק מה. "אם כי ייתכן שהיה נבון יותר לו היית מתייעץ עימי מראש, לפני שנתת לה לשנן אותו." יד אחת זעה בתוך גלימותיו של המורה להתגוננות ושלפה שרביט, שהחוזה בתנועה קטנה באוויר, שלאחריה כל הקולות הרחוקים של טירת הוגוורטס נמוגו. "אמור לי בכנות, מר פוטר, האם אתה מכיר במידת מה את התיאוריה של טקסים אפלים? אין זה אותו הדבר כמו להודות בכוונה להטיל אותם; קוסמים רבים מכירים את העקרונות."

"לא..." אמר הארי לאיטו. הוא החליט לפני זמן מה שלא לנסות להתגנב אל מדור הספרים המוגבלים בספריית הוגוורטס, מאותה הסיבה שהחליט שנה לפני כן לא לחפש איך ליצור חומרי נפץ מחומרים ביתיים. הארי התגאה בכך שיש לו יותר היגיון בריא ממה שאנשים חושבים.

"הו?" אמר פרופסור קווירל. הוא הלך רגיל יותר עכשיו, ושפתיו התעקלו בחיוך משונה. "אם כן, ייתכן שיש לך כישרון טבעי לתחום."

"כן, טוב," אמר הארי בנימה יגעה. "אני מניח שגם לדוקטור סוס יש כישרון טבעי לטקסים אפלים, משום שהחלק של שאפל, דאפל, מאזל, מאף הגיע מספר ילדים שנקרא ברתולומאו והאובלק -"

"לא, לא החלק הזה," אמר פרופסור קווירל. קולו התחזק מעט, נעשה דומה לנימת ההרצאה הרגילה שלו. "לחש פשוט, מר פוטר, ניתן להטלה פשוט על ידי אמירת מילים מסוימות, ביצוע תנועות מדויקות בשרביט, השקעת חלק מהכוח שלך עצמך. אפילו לחשים רבי עוצמה ניתנים להטלה בדרך זו, אם הקסם יעיל. אבל הגדולים שבקסמים, דיבור בלבד לא מספיק כדי לתת להם מבנה. עליך לבצע פעולות מסוימות, לקבל החלטות משמעותיות. כמו כן, השקעת הכוח הזמנית שלך גם היא לא מספיקה כדי להניע אותם; טקס דורש קורבן תמידי. העוצמה של לחש דגול שכזה, בהשוואה ללחשים רגילים, דומה ליום בהשוואה ללילה. אבל טקסים רבים - רובם, למעשה - דורשים לפחות קורבן אחד שעשוי לפגוע ברכי הלבב. ולכן כל ענף הקסם הטקסי, שכולל את כל תחומי הקסם הרחוקים ביותר והמעניינים ביותר, נתפס לרוב כאפל. עם כמה יוצאי-דופן שבוססו במסורת, כמובן." קולו של פרופסור קווירל קיבל נימה אירונית. "הנדר הכובל שימושי מדי לבתים עשירים מסוימים מכדי שיוצא מחוץ לחוק לגמרי - על אף שלכבול את רצונו של אדם לכל ימיו הינו מעשה איום, נורא יותר מאשר טקסים פחותים רבים שקוסמים נמנעים מהם. ציניקן עשוי להסיק שהטקסים האסורים לא נקבעים על פי מוסר, אלא על פי נוחות. אבל אני סוטה..." פרופסור קווירל השמיע קול שיעול קצר, מנקה את גרונו. "הנדר הכובל דורש שלושה משתתפים ושלושה קורבנות. זה המקבל את הנדר הכובל חייב להיות כזה המסוגל לסמוך על הנודר, אבל בוחר במקום זאת לדרוש ממנו נדר, והוא מקריב את האפשרות לאמון. זה המקבל על עצמו את הנדר חייב להיות כזה שיכול היה לבחור לעשות את מה שהנדר דורש ממנו, והוא מקריב את יכולת הבחירה הזו. והקוסם השלישי, הכובל, מקריב לצמיתות חלק קטן מהקסם שלו עצמו, כדי לקיים לנצח את הנדר."

"אה," אמר הארי, "תהיתי למה לא משתמשים בלחש הזה על ימין ועל שמאל, בכל פעם ששני אנשים מתקשים לבטוח אחד בשני... אם כי... למה קוסמים על סף מוות לא דורשים כסף כדי להטיל נדרים כובלים, ומשתמשים בכסף כדי להשאיר ירושה לילדים שלהם -"

"משום שהם טיפשים," אמר פרופסור קווירל. "ישנם מאות טקסים שימושיים שניתן היה לבצע אם אנשים לא היו טיפשים; אני יכול למנות עשרים בלי לעצור לנשום. אבל בכל מקרה, העניין בטקסים כאלה - בין אם תרצה לקרוא להם אפלים ובין אם לא - הוא שהם מעוצבים להיות יעילים מבחינה קסומה, לא להיראות מרשימים כשהם מוטלים. אני מניח שיש נטייה מסוימת לטקסים חזקים יותר לדרוש קורבנות נוראים יותר. אבל אפילו

כך, הטקס הנורא ביותר המוכר לי דורש רק חבל ממנו נתלה גבר וחרב שאיתה נקטלה אישה; וזה בעבור טקס שאמור לזמן את המוות עצמו – אם כי את מה שזה אומר באמת אני לא יודע ואין לי חשק לגלות, משום שנאמר גם שלחש הנגד כדי לסלק את המוות אבד. המזמור הנורא ביותר מפחיד פי מאה פחות מהמזמור שחיברת לעלמה דייוויס. אלה מבין הבריונים להם ישנה היכרות כלשהי עם טקסים אפלים – ואני בטוח שישנם כמה כאלה – היו בוודאי מבועתים מעבר ליכולת התיאור של מילים. אם באמת היה טקס אמיתי שנראה מרשים עד כדי כך, הוא היה ממיס את כדור הארץ.

”אמ, אמר הארי.

שפתיו של פרופסור קווירל התעוותו עוד. ”אה, אבל החלק המשעשע הוא זה. אתה מבין, מר פוטר, המזמור של כל טקס נוקב בשם הדבר המוקרב, ובזה המתקבל. המזמור שנתת לעלמה דייוויס דיבר, ראשית, על אפלה מעבר לאופל, קבורה מתחת לזרמי הזמן, שמכירה את השער, והינה השער. והדבר השני עליו דובר, מר פוטר, הוא זימון נוכחותך שלך. ותמיד, בכל חלק בטקס, ראשית נוקבים בשמו של זה שיש להקריב, ואז נאמר השימוש שלו.”

”אני... מבין, אמר הארי, בעודו צועד במסדרונות הוגוורטס מאחורי פרופסור קווירל, עוקב אחריו אל משרד המורה להתגוננות מפני כוחות האופל. ”אז מהמזמור שלי, איך שכתבתי אותו, משתמע שהאל החיצון, יוג-סותות’ –

”הוקרב לצמיתות בטקס שזימן אך לרגע את נוכחותך שלך, אמר פרופסור קווירל. ”אני מניח שנגלה מחר האם מישהו לקח זאת ברצינות, כשנקרא בעיתונים ונראה האם כל האומות הקסומות של העולם מתאגדות יחדיו במאמץ נואש לסלק את פלישתך למציאות שלנו.”

הם המשיכו ללכת, כשהמורה להתגוננות החל לגחך בקול גרוני ומוזר.

השניים לא דיברו לאחר מכן עד שהגיעו למשרד המורה להתגוננות, ואז הוא עצר כשידו על הדלת.

”זה דבר מוזר מאוד, אמר המורה להתגוננות, קולו נעשה שקט שוב, כמעט לא נשמע. הוא לא הביט בהארי, והארי ראה רק את גבו. ”דבר מוזר מאוד... היה זמן שהייתי מקריב אצבע מיד השרביט שלי כדי לעשות לבריוני הוגוורטס את מה שעשינו להם היום. לגרום להם לפחד ממני כפי שהם מפחדים ממך כעת, לזכות בכניעות ובהערצה של רבים, הייתי נותן את אצבעי בשביל זה. יש לך עכשיו את כל מה שרציתי אז. כל מה שאני יודע על הטבע האנושי אומר שעליי לשנוא אותך. אך עם זאת אני לא. זה דבר מוזר מאוד.”

זה היה צריך להיות רגע מרגש, אבל במקום זאת הארי הרגיש קור נע במורד גבו, כאילו הוא דג קטן בים, וכריש לבן עצוב הביט בו והחליט לאחר היסוס גלוי לא לאכול אותו.

הגבר פתח את הדלת למשרד המורה להתגוננות, נכנס ונעלם.

אחרית דבר:

חבריה של דפני לבית סלית'רין הביטו בה כאילו... לא היה להם שמץ של מושג איך להביט בה.

הגריפינדורים הביטו בה כאילו אין להם שמץ של מושג איך להביט בה.

בלי להראות פחד, דפני גרינגרס צעדה לתוך כיתת השיקויים, עטופה בכבוד היהיר של בית אצילי ועתיק-יומין. בפנים היא הרגישה דומה מאוד לאיך שכל השאר כנראה הרגישו.

עברו שעותיים מאז המה? כשהמה? קרה והמוח של דפני עדיין עשה: מה? מה? מה?

הכיתה הייתה שקטה בזמן שהם חיכו לפרופסור סנייף שיגיע. לבנדר ופרוואטי ישבו קרוב למקבץ גריפינדורים אחרים, מוקפות במבטים שקטים. השתיים עברו על שיעורי הבית אחת של השנייה לפני תחילת השיעור, ואיש לא עזר להן או דיבר איתן. אפילו לבנדר נראתה כנועה, ודפני לא חשבה שדבר יכול להטריד אותה.

דפני ישבה בשולחנה, הוציאה את מרקחות ושיקויי קסם מהתיק שלה, והחלה לעבור על שיעורי הבית שלה, עושה כמיטב יכולתה להתנהג כרגיל. אנשים הביטו בה ולא אמרו דבר –

כל הכיתה השתנקה. בנות ובנים נרתעו לאחור, נשענים הרחק מהדלת כמו שיבולי חיטה במשב רוח.

בדלת עמדה טרייסי דייוויס, עטופה בגלימה שחורה קרועה שנתלתה על התלבושת האחידה של הוגוורטס.

טרייסי החלה ללכת באיטיות לתוך הכיתה, מתנודדת קלות עם כל צעד, נראית כאילו היא מנסה לרחף. היא התיישבה בשולחן הרגיל שלה, שבמקרה היה ליד זה של דפני.

טרייסי הפנתה את ראשה לאט להביט בדפני.

”את רואה?” אמרה הילדה הסלית’רינית בקול נמוך ואפל. ”אמרתי לך שאני אשיג אותו לפניה.”

”מה?” פלטה דפני ומיד הצטערה על כך.

”השגתי את הארי פוטר לפני גריינג’ר.” קולה של טרייסי עדיין היה נמוך, אבל עיניה בהקו בניצחון. ”את מבינה, דפני, מה שגנרל פוטר רוצה בבחורה זה לא פנים יפות או שמלה יפה. הוא רוצה בחורה שמוכנה לתעל את כוחותיו האיומים, זה מה שהוא רוצה. עכשיו אני שלו – והוא שלי!”

ההכרזה הזו הניבה שתיקה קפואה בכל הכיתה.

”סלחי לי, העלמה דייוויס,” אמר קולו המתורבת של דראקו מאלפוי, שנראה לא מודאג בעודו עובר על סיכומי השיקויים שלו. הנצר האחר לבית עתיק-יומין אפילו לא הרים מבט משולחנו, אפילו כשכולם פנו להביט בו. ”האם הארי פוטר ממש אמר לך את זה? במילים הללו?”

”טוב, לא...” אמר טרייסי, ואז עיניה הבזיקו בכעס. ”אבל כדאי לו שייקח אותי, עכשיו כשהקרבותי לו את הנשמה שלי והכל!”

”הקרבת את הנשמה שלך להארי פוטר?” השתנקה מיליסנט. נשמע קול מהצד השני של החדר כשרון וויזלי שמט את קסת-הדיו שלו.

”טוב, אני די בטוחה שזה מה שעשיתי,” אמרה טרייסי, נשמעת מהוססת לרגע לפני שקולה התחזק. ”כלומר, הסתכלתי על עצמי במראה ואני נראית חיוורת יותר עכשיו, ואני תמיד מרגישה אפלה סביבי, והייתי מוליך לכוחות האיומים שלו והכל... דפני, את ראת את העיניים שלי נהיות ירוקות, נכון? לא ראיתי את זה בעצמי אבל זה מה ששמעתי אחר כך.”

השתררה שתיקה שהופרה רק על ידי הניסיונות של רון וויזלי לנקות את השולחן שלו.

"דפני?" שאלה טרייסי.

"אני לא מאמינה לזה," אמר קול כועס. "אין שום סיכוי שאדון האופל הבא ייקח אותך להיות לו כלה!"

לאט, בהשתאות ניכרת, ראשים פנו לבהות בפנסי פרקינסון.

"שקט, את," אמרה טרייסי, "או ש..." הילדה הסלית'רינית עצרה. ואז קולה של טרייסי ירד עוד יותר, והיא אמרה, "שקט, את, או שאוכל את הנשמה שלך."

"את לא יכולה לעשות את זה," אמרה פנסי, בנימה הבטוחה של תרנגולת שבנתה לעצמה סדר ניקור מושלם שבו היא בראש, ולא מתכוונת ללכת ולעדכן את האמונה הזו בהסתמך על ראיות ותו לא.

לאט, כאילו היא מנסה לרחף, טרייסי נעמדה משולחנה. נשמעו השתנקויות נוספות. דפני הרגישה כאילו אובנה בכיסאה.

"טרייסי?" אמרה לבנדר בקול קטן. "בבקשה אל תעשי את כל זה שוב. בבקשה?"

עכשיו פנסי נראתה לחוצה בגלוי, כשטרייסי התנודדה לעבר השולחן שלה. "מה את חושבת שאת עושה?" אמרה פנסי, לא מצליחה להישמע מתרעמת.

"אמרתי לך," אמר טרייסי ברוע. "אני הולכת לאכול את הנשמה שלך."

טרייסי נשענה מעל פנסי, שישבה קפואה ליד שולחנה; ואז, שפתייהן כמעט נוגעות, השמיעה קול שאיבה חזק.

"הנה!" אמרה טרייסי כשהתיישרה. "אכלתי את הנשמה שלך."

"לא את לא!" אמרה פנסי.

"כן אני כן!" אמרה טרייסי.

השתררה שתיקה קצרה -

"בשם מרלין, היא כן!" קרא תיאודור נוט. "את נראית כולך חיוורת עכשיו, והעיניים שלך נראות ריקות!"

"מה?" צווחה פנסי, מחוירה. הילדה זינקה ממקומה והחלה לחפש בפראות בתיקה. אחרי שפנסי שלפה מראה והביטה בעצמה, היא החוירה עוד יותר.

דפני ויתרה על כל העמדת פנים של פוזה אריסטוקרטית והניחה לראשה ליפול על השולחן בקול חבטה עמום, בעודה תוהה האם ללמוד באותו בית ספר כמו כל שאר המשפחות החשובות באמת שווה ללמוד באותו בית ספר עם לגיון הכאוס.

"אוו, את בצרות עכשיו, פנסי," אמר שיימוס פיניגן. "אני לא יודע מה בדיוק קורה כשסוהרסן מנשק אותך, אבל אם טרייסי דייוויס מנשקת אותך זה בטח גרוע יותר."

"שמעתי על אנשים בלי נשמות," אמר דין תומאס בנימה קודרת. "הם צריכים להתלבש בשחור, והם כותבים שירה נוראית, ושום דבר לא משמח אותם אף פעם. הם חייבים להיות כעוסים."

"אני לא רוצה להיות כעושה!" בכתה פנסי.

"חבל, " אמר דין תומאס. "את חייבת להיות, עכשיו כשהנשמה שלך הלכה."

פנסי הסתובבה והושיטה יד מתחננת לעבר שולחנו של דראקו מאלפוי. "דראקו!" היא אמרה בהפצרה. "מר מאלפוי! בבקשה, תגרום לטרייסי להחזיר לי את הנשמה שלי!"

"אני לא יכולה, " אמרה טרייסי. "אכלתי אותה."

"תגרום לה להקיא אותה!" צעקה פנסי.

הנצר לבית מאלפוי נשען קדימה, מניח את ראשו על שתי ידיו, כך שאיש לא היה יכול לראות את פניו. "למה החיים שלי ככה?" הוא שאל.

המולה פראית של לחישות החלה כשטרייסי חזרה למקומה, מחייכת בסיפוק, בעוד פנסי עומדת באמצע הכיתה, פוכרת את ידיה ודמעות מתחילות לזלוג מעיניה -

"היו. בשקט."

הקול הרך והקטלני מילא את כל הכיתה כשפרופסור סנייפ נכנס בדלת. פניו היו כעוסות יותר מכפי שדפני ראתה אותן מעודה, מה ששלח זרם של פחד אמיתי במורד גבה. היא השפילה את מבטה במהירות אל שיעורי הבית שלה.

"שבי, פרקינסון, " לחשש המורה לשיקויים, "ואת, דייוויס, תורידו את הגלימה המגוחכת הזו - "

"פרופסור סנייפ!" יללה פנסי פרקינסון בדמעות. "טרייסי אכלה את הנשמה שלי!"